

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 7. Quomodo sibi ipsi sufficiat Deus, à quo omnes accipiunt, quidquid
habent boni, & de tribus mysticis aulis, in quibus illi id fuit magis
declaratum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT VII.

Quomodo sibi ipsi sufficiat DEUS, à quo omnes accipiunt, quidquid habent boni; & de tribus mysticis Aulis, in quibus illi id fuit magis declaratum.

§. I.

DUm ageré cum meo Domino more solito (in Augusto anni 1622.) vehementer afflicta continuis meis doloribus, vellétque mihi DEUS gratificari, & me aliquantum recreare, vidi Cælum aperiri & conjungi cum terra, ut videretur ex Cælo & terra unum quid fieri, & omnia replebantur gloriâ DEI. Totum spatium intermedium replebatur Angelis, dulcissimè concinentibus laudes sui DEI ac Domini. Erat in isto spatio ingens scala, habens per intervalla, ad capiendam quieté, quædam subsellia. Per hanc vidi descendentem Christum Dominum, cum comitatu Beatorum Spirituum. Ferebat Divina ipsius Majestas in manu, ut apparebat, sacrum Ciborium, seu calicem coopertû, & in illo Hostiam. Postquam pervenit ad quoddam subsellium vicinius terræ, ibi substitit, ac tum subito accesserunt aliqui sancti Angeli, & collocaverunt ante Dominum elegans altare, aliquantum angustû, totum repletum & exornatum gemmis inæstimabilis valoris; atque ex lateribus Altaris, pendebant elegantes zonæ cum suis lemniscis, quos sustinebant suis manibus duo gravissimi Angeli. Divina Majestas posuit Calicem supra altare, discooperuit illum, & aspexit Hostiam, quam intus habebat, acceptamque manu absumpsit. Adstabant omnes Angeli, tam qui illic fuerant, quam qui venerant cum Divina Majestate, cum albis cereis accensis reverentissimè, & postquam Dominus sumpsisset Hostiam, accesserunt Angeli, ac abstulerunt ex altari calicem. Vehementer stupēbam hoc mysterium, & optābam scire, quid significaret. Dixitque mihi Dominus: sumptam fuisse à se DEO & Homine

verò eam Hostiam, ut significaret, DEUM non aliunde dependere, quàm à se ipso, & omne suum bonum, felicitatem, amplitudinem, ac esse Divinum habere in se, & à se, absque ulla dependentia à Creaturis. Post hoc omnes Sancti Angeli præsentés accesserunt singillatim ad Altare, inclinantes se profundè coram Domino, statimque se iterum erigentes; Dominus autem imponebat cuilibet Angelo ad labia gemmâ pretiosissimam diversorum colorum, quâ Angelus suscipiebat, & evadebat pulchrior ac iplendidior, quàm antè, atque ardentior ipsius amore. Ultimò advenerunt mei Domini Angeli, qui mecum ordinariè manent, & duxerunt me ad Altare, prostraveruntque coram Domino, qui etiam mihi dedit pretiosissimum lapidem, quamvis valde differentem ab ijs, quos dederat Angelis, quo accepto, repositoque intrâ me ipsam, fui vehementer ditata, & illuminata, ac repleta mille bonis. Indidit mihi Dominus desiderium sciendi, quid significaret id, quod videram, & Dominus mihi dixit: Ideò fuisse datum à Divina ipsius Majestate illam gemmam cuilibet Angelo, quo suscepto tantopere ditabatur, & replebatur gloriâ, ut significaret, omnes creaturas accipere ab illo suum esse, & beatitudinem, cum ex se nihil habeant. Summopere obstupui, videns tam Divina mysteria, & Dominus me in momento se eum arctè univit, unâque ego me univi cum Divina ejusdem Majestate, & procedentes ab eodem Domino Divini quidam funiculi adhæserunt meæ animæ, attuleruntque mihi maxima bona. Hoc modo diu fui constituta, donec paulatim dimitterer ab ista magna unione, sed ita, ut remanerem intrâ meum Dominum, novis luminibus, & splendoribus collustrata.

Nn

§. I.

§. II.

Fusus illi manifestavit Dominus DEUS
verum omnium dependentiam à Sua
Majestate, quæ universis dominatur.

Cùm, inquit, quodam tempore matu-
tino (in Augusto anni 1621.) essem vehe-
menter afflicta à doloribus, dixit mihi Do-
minus: Angeris & affligeris, creatura mea,
veni jam mecum, & quiesces, ostendamq;
tibi mirabilia. Subito me reperi totam à
DEO circumdatam, & collocatam in pe-
netrali Divinæ Essentiæ. Atque tum me
duxit Dominus, & constituit in quadam
amplissima aula, ornata, ac pretiosa, quæ
videbatur esse ingens palatium. Aspiciens
autem quaquaversum, vidi quàm ordina-
tissimè in illius circuitu collocatos thesau-
ros maximi pretij & valoris: quia licet ef-
fent admirabiliter & magnificè cooperti,
ego illos videbam, & cognoscebam eorun-
dem valorem per lumen, quod mihi DE-
US communicavit. In medio horum
tam mirabilium thesaurorum, & in loco
præstantiore, erat quidam longè pretio-
sior, magis celestis ac Divinus, quàm om-
nes reliqui. Ex hoc thesauro tam præcla-
ro, & tam pretioso, prodibat tanta virtutis
ac valoris excellentia, atque ita superabat
cæteros, ut ab illo reciperent suam virtu-
tem ac valorem, atque ab eodem, illis to-
tum ipsorum esse communicaretur.

Hæc visio & raptus duravit aliquamdiu,
& postea fui ducta à Domino ad aliam au-
lam, similiter valde opulentam & pretio-
sam, ac pulcherrimè adornatam, in qua
erat optimè coordinata quædam cœlestis
apotheca, medicinarum tam pretiosarum,
ac proficiarum, ad curandas & sanandas
omnes infirmitates, ut nulla creatura, vol-
lens illis bene uti, reperiretur, quæ non sa-
naretur à qualicunque infirmitate, ex qua
laboraret, utcunque esset lethalis. Tan-
ta erat virtus, & efficacia ac valor harum
cœlestium medicinarum. In medio illa-
rum, & in eminentiore loco erat una præ-
tiosior & virtutis ac valoris infiniti, pro sanan-
dis & curandis omnibus vulneribus putri-
dis, & morbis lethalibus, atque ab hac re-

cipiebant sibi communicatam omnes re-
liquæ medicinæ suam virtutem.

Postquam diu fuisset admirata hæc
mysteria, deducta sum à Domino ad aliam
similem aulam elegantissimam & ornatif-
simam, in qua erant quidam medici, ma-
gnæ suæ artis scientiæ præditi, personæ ad-
modum graves, atque, ut apparebat, val-
de egregij, & hi non erant multi, quamvis
valde docti & periti. In medio horum tam
sapientium medicorum, & in supremo lo-
co, sedebat quidam in throno, cujus scien-
tia erat infinita, & Sapientia immensa, quæ
omnes excellebat. Ab hoc magno Magi-
stro & Archiatro cœlesti accipiebant om-
nes reliqui Virtutem, Scientiam, & Sapi-
entiam, quam habebant, & quæ ab illo
ipsis fuerat communicata. In hac visione
iterum aliquamdiu mansi, cum magna
admiratione.

§. III.

Inde me Dominus eduxit, denuoque
constituit arcano quodam modo, in
prima aula, & gazophylacio, contulitque
mihi magnum lumen, atque cognitionem
illius summi mysterij, quæ ratione videli-
cet ab illo Divino thesauro, qui repræsen-
tabat & significabat ipsum DEUM, ejus-
demque infinitam magnitudinem, & im-
mensitatem, summam potentiam, ineffa-
bilèque gloriam Divinæ ejus Essentiæ,
accipiant valorem, lucem, gloriam, & be-
atitudinem omnes cæteri thesauri, collo-
cati ante illud summum Bonum, qui re-
præsentabant & significabāt omnes beatos
Spiritus, accipientes à summo Bono suam
gloriam. Dum mea anima videret & cog-
nosceret illum summam Magnificentiam,
& Divinum Esse mei DEI, prostrata in
ipsius conspectu cum summo & intimo af-
fectu, & eo lumine, quod mihi erat denuo
communicatum, incepi ex animo & ar-
denter dicere: O magne & infinite thesau-
re mei DEI ac Domini, maximi, optimi,
pulcherrimi, potentissimi, infiniti, & ple-
ni summam Sapientiæ, atque Gloriæ, quæ il-
lustras, ditas, & beatas reddis omnes ani-
mas

mas ac spiritus, qui in tuo Divino versantur conspectu! O Sol Divine, splendidior omnibus splendoribus, pulchrior omnibus pulchritudinibus, fortior & potentior omnibus fortitudinibus! Tu es, DEUS mi, & Domine mi, qui tuis radijs Divinis attingis & irradias animas, easque ducis ad te, & reddis beatas. O summum Bonum adjuva me, illumina me, doce me viam tuarum veritatum, ut ita te amem, sicut me amavisti, maneamque in te, ac perseverem in perpetuum. Repetendo ista cum magno affectu, mansi ibi diu. Et inde fui ducta à Domino ad secundam Aulam, ac Apothecam caelestem, ubi nova me cepit admiratio, novamque habui illustrationem, lucem, & cognitionem illius supereminentis mysterij, coniectis oculis in illud pretiosum vas, & Divinam Medicinam, ceteris omnibus superiorem, quæ erat Symbolum & repræsentatio infiniti valoris ac pretij, sanguinis JESU Christi Domini nostri, effusi pro nostra salute ac remedio. Coram hoc tanto mysterio mea anima prostrata, cum lumine, quod mihi DEUS communicabat, de illo infinito valore, à quo accipiebant suam virtutem, & gratiam omnes reliquæ medicinæ, significantes sancta Sacramenta nostræ Sanctæ Matris Ecclesiæ, & remedia, quæ per illa applicantur nostris animabus, in virtute illius sanguinis; cum hoc novo lumine, inquam, incepit dicere: O Sanguis pretiose mei Redemptoris, & Salvatoris JESU Christi, effuse pro nostra salute! o valor infinite & immense! O medicina Divina & caelestis, quâ omnes possumus salvari & sanari ab universis nostris infirmitatibus, quantumvis sint malignæ & contagiosæ! Tu contulisti, & confers valorem cæteris medicinis, quibus curamus & sanamus nostras animas, quæ sunt sancta Sacramenta. Pero à te suppliciter, mi DEUS, per hunc pretiosum sanguinem, & per tuam infinitam bonitatem, ut me cures, sanes ac purifices. Hæc & alia dicebat mea anima, cum maximo affectu ad illam caelestem ac Divinam Medicinam, & pretiosissimum

Sanguinem mei Redemptoris, atque in hoc me aliquamdiu detinui. Hinc me Dominus duxit ad tertiam Aulam, ubi erant illi sapientes & graves Medici, unaque ille magnus Magister omnium ac Archiater, & cognito, per magnum & clarum DEI lumen, illo sublimi mysterio, prostravi me, cum magno interno, submissimoque affectu, coram Majestate illius magni Domini, dixique ei cum exuperante, ingenti, & humili fervore: O Magister Divine, o Fons Sapientiæ æternæ, o Medice sapientissime & potentissime ad curandas & sanandas omnes infirmitates, quantumlibet graves! O Protomedice Divine, qui non solum potes conferre hanc sanitatem & salutem, sed per tuam infinitam potentiam etiam dare vitam, & resuscitare mortuos, licet sint instar Lazari quatuordecim diebus defuncti! suppliciter te obsecro Domine, per tuam infinitam bonitatem & misericordiam, ut cures ac sanes meam animam ab omnibus infirmitatibus, mundesque ipsam ab omni lepra peccatorum suorum ac defectu, ut ita te pure amem, tibi que serviam ex toto meo corde, & pro viribus meis. Intellexi, illos sapientes Medicos fuisse figuram Ministrorum Evangelij, qui suam accipiunt virtutem, valorem & sapientiam, ab illo magno Domino & Magistro Divino ac caelesti, repræsentante ipsum DEUM ac Dominum, cujus gratiam & virtutem Divinam, ac merita JESU Christi Domini nostri, communicabat suis Ministris Evangelicis. Mansi aliquanto tempore in hac illustratione ac visione mystica, & inde me abripuit Dominus intra se ipsum, posuitque in mystico penetranti suæ Divinæ Essentiæ, & hoc modo me paulatim ac suaviter dimittebat, donec me reponeret in meo locello, ubi me inveni plenam admiratione, ob visionem tanti mysterij.

